

Per a la majoria d'escaladors la *UME 40 Aniversari* serà una via agradable, sobre roca bona, perfectament equipada amb parabolts i ràpida de fer... Una ganga. Ara, si rasquem una mica i no ens quedem només amb l'equipament full equip i trobarem alguna pega que bé mereixen una mínima reflexió. I és que el darrer llarg de la via fagocita sense manies el que era la *via Normal* de l'Agulla.

Aquesta fou oberta l'any 1944 per la cordada Pany-Hauss, dos dels escaladors més notables de l'època, amb vies que encara avui representen un repte de primera categoria. Malgrat no ser una via extrema, sí que era una línia de compromís, fins al punt que l'any 1969 un escalador hi perdé la vida. Com es pot veure al volum de Roques Parets i Agulles dedicat a Agulles es tractava d'una tirada ondulant, cercant sempre el punt més dèbil de la paret i evidentment sense expansions. En definitiva era un clar exponent de l'escalada de post-guerra, atrevida, mostra fefaent del savoir faire dels seus aperturistes, un llegat intangible que el col·lectiu escalador de casa nostra hauria d'haver estat capaç de conservar.

Ara això s'ha perdut sota una tirallonga de parabolts, traçant una línia recta per allà on abans es passava zigzaguejant. És una tragèdia que una bona part d'aquestes línies històriques acabin desapareixent enterrades per traçats moderns que ben poca cosa aporten. No només perdem una via, perdem una part de la història i un testimoni de com s'escalava a casa nostra a la dècada dels 40.

Via: UME 40 Aniversari

Zona: Montserrat – Agulles

• Dificultat: 6a (MD-)

Dificultat obligada: V

Grau d'exposició: Baix Grau de compromís: Baix

Llargària: 85 metres

• Equipament: Equipada amb parabolts. reunions rapelables

Material: 8 cintes exprés

Orientació: SudValoració: ***

Aproximació:

Un cop al Refugi anem a buscar la Canal de l'Ou de Colom i la remuntem uns metres. De seguida marxem vers l'est a buscar la banda més occidental del cap de Guerrer, poc abans d'arribar al coll que forma amb el Totxo dels Montoya.

La via:

Via completament equipada, amb un pas clarament més difícil que la resta, per superar una panxa a l'inici de la via. El segon llarg és molt bonic amb una placa vertical que demana equilibri. El darrer, com he comentat, trepitja la Normal tirant pel dret, sempre sobre roca excel·lent.

Descens:

Ràpel de 30 metres pel vessant nord.

El que més m'ha agradat:

- Via molt còmoda, 8 cintes i a no pensar.
- Ràpida amb una aproximació molt curta des del refugi.
- Bona roca.

El que no m'ha agradat tant:

• El darrer llarg passa sense manies per sobre la Via Normal.